

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 100/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 lutego 2021 r, sygn. akt III K167/20.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	I. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie: „a) przepisu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na dowolnej i jednostronnej ocenie materiału dowodowego z	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

pominięciem okoliczności dla T. P. (1) korzystnych a wskutek tego nieuzasadnionego przyjęcia, że wyjaśnienia T. P. (1) i wersja zdarzeń przedstawiana przez oskarżonego nie zasługują w pełni na przymiot wiarygodności, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie prowadzi do wniosków odmiennych, zważywszy na obowiązek Sadu rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego;

b) przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.. i przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów, dokonując ich zupełnie dowolnej oceny, kształtując swoje przekonanie na podstawie tylko części przeprowadzonych dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia

życiowego, a także poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i błędne przyjęcie wniosków z zeznań świadków D. L. oraz A. F. (poprzednio K.), w zestawieniu z wyjaśnieniami T. P. (1) polegające na przyjęciu:

- iż oskarżony T. P. (1) działał w zamiarze bezpośrednim a nie ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego, podczas gdy poczucie agresji pomieszane z obawą narastało u T. P. (1) a jego reakcja była wynikiem silnego wzburzenia, dynamicznym zachowaniem o charakterze wyprzedzającym nakierowanym na unieszkodliwienie pokrzywdzonego R. K..

- iż A. F. (poprzedni K.) i D. L. mają jakąkolwiek wiedzę na temat ostatniej konfrontacji oskarżonego z pokrzywdzonym podczas gdy świadkowie nie wiedzieli jaka była przyczyna ostatniej

konfrontacji
oskarżonego z
pokrzywdzonym,
wcześniej
pokrzywdzony
angażował się w
nieporozumienia z
T. P. (2). prowadził
z nim kłótnie a
wobec faktu śmierci
pokrzywdzonego
Jedyną miarodajną
relację na temat
finalnego zajścia
mógł przedstawić T.
P. (1):

- iż to T. P. (1)
był osobą agresywną
wywołującą
sprzeczki, pomimo
tego, że nie leżało
to w naturze
oskarżonego, zaś w
świetle wyjaśnień
oskarżonego to
pokrzywdzony
zaczepiał go słownie,
czynił przytyki,
zawsze spokojnego
oskarżonego
pobudzał do
działania, czemu nie
zaprzeczył D. L.
potwierdzając, że
pomiędzy stronami
dochodziło do
sprzeczek, kłótni (z
natury
dwustronnych, a nie
jak wnioskuje Sąd
jednostronnych),
nadto Sąd pominął w
zupełności zeznania
świadka A. K. siostry
pokrzywdzonego i
K. P. (1), którzy
wskazywali na
zaczepną życiową
postawę

pokrzywdzonego, skłonności do generowania konfliktów przez pokrzywdzonego, nadużywania alkoholu, zaczepek osób trzecich, co uwiarygadnia wersję przedstawioną przez T. P. (1) - iż w chwili zdarzenia oskarżony znajdował się w stanie znacznego stanu nietrzeźwości podczas gdy brak jest na to jakichkolwiek miarodajnych dowodów (wynik badania alkomatem wskazał 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) co także zeznał świadek K. R.

c) przepisu art 201 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychologa i psychiatrii celem ustosunkowania się do złożonych zarzutów i wyjaśnienia niejasności w zakresie ustaleń biegłych poczynionych w zakresie wyeliminowania u T. P. (1) silnego wzburzenia.”

II. będący wynikiem obrazy przepisów

postępowania „błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ na jego
treść, polegający na:

a) błędnym
ustaleniu, że to T.
P. (1) prowokował R.
K. zachęcając go do
starcia, podczas gdy
T. P. (1) z natury
był osobą spokojną
a jego zachowanie
było ewidentną
reakcją na zaczepki
kierowane w jego
stronę od
pokrzywdzonego;

b) błędnym
ustaleniu, że w
czasie kiedy T. P.
(1) został sam z
R. K., pokrzywdzony
domagał się zakupu
alkoholu i w wyniku
zdenerwowania T.
P. (1) uderzył
pokrzywdzonego
butelką w głowę a
gdy upadł na ziemię
ponownie uderzył
go kilkakrotnie
stłuczona butelką w
twarz i szyję podczas
gdy powodem
uderzenia butelką w
głowę było złożenie
przez
pokrzywdzonego
niemoralnej
propozycji i
opuszczenie spodni
wywołujące u
oskarżonego silne
wzburzenie

przejawiające się impulsywnym gniewem bez bezpośredniego zamiaru zabójstwa pokrzywdzonego, a jedynie próbę jego unieszkodliwienia z zamiarem ewentualnym zabójstwa;

c) błędnym ustaleniem, że działanie T. P. (1) było zborne nastawione na kalkulacje związaną z odpowiedzialnością poprzez wskazanie, że pokrzywdzonym jest jego wujek, a nie chaotyczne i nieprzemyślane;

d) błędnym ustaleniu, że T. P. (1) nie działał pod wpływem silnego wzburzenia podczas gdy wystąpiły wszystkie elementy silnego wzburzenia u oskarżonego, abstrahując już od tego czy były usprawiedliwione okolicznościami w szczególności w chwili czynu zachowanie oskarżonego cechowało szybkie narastanie napięcia emocjonalnego (wzmocnione alkoholem rosące pobudzenie gniewu), zryw emocjonalny z

	<p>silnym pobudzeniem psychoruchowym (dostawienie do pokrzywdzonego i zdanie mu ciosu w sposób nieoczekiwany przez pokrzywdzonego, zaskakujący obcy dla osobowości T. P. (1)) i w końcu faza zejściowa (uświadomienie skutku, chaotyczna próba ratowania pokrzywdzonego połączona z wyczerpaniem).”</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty, jawiły się jako nieczytelne, a przede wszystkim część z nich jawiła się jako nieprawidłowa pod względem formalnym. Uwzględniając bowiem występowanie uchybień pierwotnych i wtórnych stwierdzić należy, że jednoczesne podniesienie przez</p>			

obrońcę
oskarżonego
zarzutów obrazy art.
5 § 2 k.p.k. i
art. 7 k.p.k. było
w realiach sprawy
niedopuszczalne.
Pierwszy z owych
przepisów dotyczy
bowiem jedynie
sytuacji, w której
pomimo
prawidłowej oceny
dowodów pojawiły
się niedające się
usunąć wątpliwości
i nakazuje w takiej
sytuacji
rozstrzygnięcie
owych wątpliwości
na korzyść
oskarżonego.
Jednocześnie dla
oceny, czy nie
została naruszona
wyrażona w art. 5
§ 2 k.p.k. zasada in
dubio pro reo, nie
są miarodajne tego
rodzaju wątpliwości,
które zgłasza strona,
a jedynie to,
czy orzekający w
sprawie sąd
rzeczywiście powziął
wątpliwości, co do
treści ustaleń
faktycznych lub
wykładni prawa
i czy wobec
braku możliwości
ich usunięcia,
rozstrzygnął je na
niekorzyść danego
oskarżonego,
względnie to, czy
w świetle realiów
konkretnej sprawy
wątpliwości takie
powinien był

powziąć. W wypadku, gdy pewne ustalenia faktyczne, zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też na przykład dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, czy też zeznaniom tego lub innego świadka, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k. lub też ewentualnie przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999 r., IV KKN 714/98, LEX nr 39821). Oczywiście w ramach jednej apelacji możliwe jest jednoczesne podniesienie zarzutów obrazy obydwu wymienionych wyżej przepisów, ale tylko w sytuacji, gdy

zarzuty owe dotyczą zupełnie innych okoliczności, co w realiach przedmiotowej sprawy nie miało miejsca.

Wadliwe było również jednoczesne podniesienie zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Ten ostatni ma bowiem miejsce jedynie w sytuacji, w której sąd pomimo prawidłowej oceny dowodów, poczyni w oparciu o owe dowody wadliwych ustaleń. Oczywiście błąd w ustaleniach faktycznych może być następstwem wadliwej oceny dowodów, ale jeżeli jest następstwem obrazy art. 7 k.p.k. to należało podnosić jedynie zarzut obrazy tego ostatniego przepisu.

Trzeba wreszcie zauważyć, że zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. zostały sformułowane w taki sposób, że nie do końca wiadomo, czy wskazują one na wadliwą ocenę dowodów czy błąd w ustaleniach faktycznych.

Powyższe uchybienia nie zwalniały jednak sądu odwoławczego od analizy wskazywanych w apelacji argumentów, nawet jeżeli ujęte zostały w ramach wadliwie sformułowanych zarzutów. Trzeba też zauważyć, że wobec pewnego chaosu wymienionych wyżej zarzutów i pewnej ich nieczytelności, jak również ich wzajemnego "przenikania się", wszystkie owe zarzuty ocenione zostaną łącznie w jednym miejscu.

Punktem wyjścia do wszystkich dalszych rozważań musi być uznanie zupełnej bezpodstawności twierdzeń apelującego co do tego, że brak jest jakichkolwiek miarodajnych dowodów wskazujących na to, że oskarżony w chwili czynu znajdował się "w stanie znacznego stanu nietrzeźwości". Owo ujęte zostało w ramach zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k.). Takie bowiem twierdzenie,

apelujący
ewidentnie oparł na
zeznaniach świadka
K. R.. Te zaś
zawierały błąd i
odwrotnie
przedstawiły
wyniki badań stanu
nietrzeźwości
oskarżonego
przypisując
określony wynik
niewłaściwej
godzinie. Jak wynika
zaś z najbardziej
wiarygodnych, bo
obiektywnych
dowodów w postaci
protokołów badania
z kart. 13 i 15a,
T. P. (1) w czasie
badania o godzinie
8.14 posiadał 0,72
mg/l alkoholu w
wydychanym
powietrzu, a o
godzinie 10.33 wynik
ten wynosił 0,54
mg/l. Wbrew zatem
twierdzeniu
apelującego,
zwartość alkoholu w
organizmie
oskarżonego nie
miała tendencji
rosnącej, a malejącą.
Ten zaś fakt pozwala
na jednoznaczne
ustalenie, że T.
P. (1) w chwili
czynu znajdował
się pod bardzo
znacznym wpływem
alkoholu. Skoro
bowiem o godzinie
8.14 posiadał tak
duże stężenie
alkoholu w
organizmie i skoro
później ono malało,

to niewątpliwie musiał go posiadać zdecydowanie więcej w chwili czynu, uwzględniając, że zajście miało miejsce przed godziną piątą rano, a z akt nie wynika, aby oskarżony po czynie spożywał alkohol. Zresztą zaraz zjawila się policja i pogotowie i w ich obecności T. P. (1) nie spożywał przecież alkoholu. Ostatecznie zatem wywody apelującego w rozważanym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie, a ocena dowodów i poczynione przez Sąd I instancji ustalenia co do bardzo silnego stanu nietrzeźwości oskarżonego były w pełni prawidłowe, co oczywiście rzutowało na dokonaną później przez Sąd I instancji ocenę tego, czy T. P. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu w stanie silnego wzburzenia.

Dalej stwierdzić należy, że oczywiste jest, iż poza oskarżonym nie ma żadnej innej osoby, która byłaby świadkiem głównej fazy zajścia z użyciem rozbitej

butelki, ale nie oznacza to, że automatycznie należało bezkrytycznie dać wiarę wyjaśnieniom T. P. (1) co do przebiegu tej fazy zajścia, a wyraźnie tego oczekiwał apelujący. Taka sytuacja nie oznacza również, że zeznania osób, które nie widziały rozważanej tutaj głównej fazy zajścia, a to A. F. (wcześniej K.) oraz D. L., nie mogły stanowić dowodów pozwalających na odtworzenie jak przebiegało zdarzenie z użyciem butelki. Świadkowie owi uczestniczyli bowiem w spotkaniu i spożywaniu alkoholu, a tym samym zaobserwowali relacje jakie wystąpiły pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym niewiele czasu przed główną fazą zajścia, co miało znaczenie dla przyjęcia określonej wersji zdarzenia.

Wymienieni świadkowie zgodnie wskazywali na występowanie pewnego konfliktu pomiędzy T. P. (1) i R. K. i co najistotniejsze na prowokującą

i agresywniejszą postawę oskarżonego. I tak, A. F. zeznała w czasie przesłuchania w dniu 26 stycznia 2020 r. (k. 157-159), że w okolicach garażu to oskarżony nagle zdjął kurtkę i mówił "no co" prowokując w ten sposób pokrzywdzonego do starcia. W czasie rozprawy świadek potwierdziła te zeznania dodając, że oskarżony jakby miał o coś pretensje, a pokrzywdzony stał spokojnie i nie reagował. Stwierdziła również, że nie słyszała żadnych wyzwisk, nie przypomina sobie aby padały jakieś wypowiedzi dotyczące orientacji seksualnej oskarżonego. Także D. L. w czasie pierwszych swoich zeznań (k. 171-175) stwierdził, że w pewnym momencie oskarżony i pokrzywdzony zaczęli się o coś kłócić, ale nie wie o co bo rozmawiał z A. F. i słów nie słyszał, ale stroną bardziej atakującą był oskarżony. Dodał też, że w pewnym momencie chyba oskarżony użył słowa frajer i doszło do

drobnej szarpaniny pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym, ale A. F. stwierdziła, że źle postępują i oskarżony przeprosił pokrzywdzonego. Taką też wersję D. L. podtrzymał na rozprawie (k. 994v-995) dodając że jeżeli chodzi o inicjowanie sprzeczek to było różnie. Poza zatem tym ostatnim stwierdzeniem, wszystkie pozostałe wypowiedzi A. F. i D. L. jednoznacznie wskazywały na występowanie sytuacji konfliktowej i przede wszystkim na to, że stroną prezentującą postawę agresywniejszą, czy nawet zaczepną, był oskarżony. Zauważyć również należy, że Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom apelującego, nie pominął zeznań świadka K. P. (2), co wprost wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Co więcej odwołując się do zeznań tego świadka, jak i zeznań członków rodziny oskarżonego, ustalił, że T. P. (1) nie był w przeszłości osobą agresywną.

Sąd I instancji rzeczywiście nie wypowiedział się natomiast na temat cech jakie posiadał pokrzywdzony, a wynikających z zeznań wymienionego wyżej świadka K. P. (2) oraz z zeznań A. K., ale niczego to nie zmieniało. Rzecz bowiem w tym, że to iż wcześniej oskarżony był osobą raczej spokojną i niekonfliktową, a pokrzywdzony był przynajmniej przez niektórych świadków oceniany negatywnie, nie oznacza automatycznie, że krytycznej nocy oskarżony nie mógł zachować się w taki sposób jaki przypisano mu w zaskarżonym wyroku. Ponadto nedorzecznnością byłoby przyjęcie, że to pokrzywdzony był stroną prowokującą i agresywną przed którą oskarżony ze strachu się bronił na podstawie twierdzeń innych osób co do jego generalnie spokojnego usposobienia i negatywnych zachowań pokrzywdzonego prezentowanych w przeszłości, w sytuacji gdy

występowali świadkowie, którzy widzieli zachowania obydwu tych osób bezpośrednio przed zajściem i wskazywali, że to oskarżony był stroną bardziej agresywną, prowokującą. Co więcej, świadkowie ci wyraźnie wskazywali na spokojną postawę pokrzywdzonego, a A. F. wskazywała, że to oskarżony po jej interwencji przeprosił pokrzywdzonego, co raczej wyklucza, aby to on był znieważany i prowokowany. Zauważyć przy tym należy, że świadkowie (A. F., D. L.) nie mieli jakiegokolwiek powodu do bezpodstawnego pomawiania oskarżonego, a i apelujący wiarygodności ich relacji nie podważał. Od razu też należy podkreślić, że także biegli psychiatrzy i psycholog wykluczali lansowaną od pewnego czasu przez oskarżonego wersję na temat działania pod wpływem strachu. Po pierwsze bowiem, biegli wyraźnie wskazywali i potwierdza to lektura wyjaśnień

T. P. (1), że w jego wypowiedziach początkowo nie pojawiały się wątki strachu, a raczej złości i gniewu. Taka zatem sytuacja idealnie korespondowała z wypowiedziami wymienionych wyżej świadków, którzy wskazywali na agresywne zachowanie oskarżonego i co trzeba podkreślić, spokojną postawę pokrzywdzonego. Po drugie biegli stwierdzili, że także w czasie obserwacji sądowo-psychiatrycznej w narracji oskarżonego nie pojawiły się wątki strachu, pojawiły się zaś wątki dotyczące złości i gniewu (k. 988). Po trzecie wreszcie stwierdzić należy, że wątek strachu pojawił się w wypowiedziach oskarżonego dopiero po zmianie przez niego wersji wyjaśnień na rozprawie, co nakazuje krytycznie ocenić wiarygodność jego wypowiedzi z tej fazy postępowania. Wprawdzie oskarżony stwierdził, że wcześniej nie mówił o uwagach pokrzywdzonego co

do jego orientacji seksualnej, czy propozycji odbycia stosunku oralnego ze względu na wstyd i obawę o reakcję współosadzonych na wiadomość o tych faktach, ale takie twierdzenia brzmiały wręcz naiwnie. Po pierwsze bowiem nawet dla osoby niekaranej oczywiste jest, że wyjaśnieniami czy zeznaniami dysponują sądy i prokuratorzy, a nie osadzeni. Po drugie niedorzeczne było twierdzenie oskarżonego, że wiedział, iż zostanie aresztowany i dlatego nie mówił o wskazanych wyżej faktach. Przecież przedstawienie od początku wersji na temat wypowiedzi pokrzywdzonego co do orientacji seksualnej oskarżonego, na temat złożenia przez tego ostatniego propozycji odbycia stosunku oralnego, czy na temat strachu przed zachowaniem silniejszego pokrzywdzonego, musiało oskarżonemu w sposób jednoznaczny kojarzyć się z przedstawieniem okolicznościami,

które nawet mogły doprowadzić do braku poniesienia odpowiedzialności za to co zrobił, a przynajmniej do uniknięcia aresztowania.

Ukrywanie zatem rozważanych tutaj faktów i to ze wskazanych na rozprawie powodów byłoby niedorzeczne i wersję podaną na rozprawie należało utożsamiać jedynie z przyjętą przez T. P. (1) linią obrony. Po trzeciej, oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przesłuchiwany był trzy razy i za każdym razem podtrzymywał swoje pierwsze wyjaśnienia, co też ma swoją wymowę. Po czwartej wreszcie, nie sposób było podzielić sugestii apelującego, że dostrzeżona przez A. F. i D. L. postawa oskarżonego krytycznej nocy wynikała z towarzystwa innych osób. Taka sugestia była bowiem czystą spekulacją oderwaną od realiów sprawy. Nie sposób bowiem uznać, aby obecność innej kobiety, czy kolegi, którzy zresztą jak widać bardziej zajęci byli rozmową ze

sobą, wpływała na to, że oskarżony nagle poczuł się odważny i zachowywał się agresywnie. Zresztą poza domaganiem się uspokojenia i to głównie przez A. F., osoby owe jakiegokolwiek wsparcia oskarżonemu nie udzielały. Ponadto, gdyby w rzeczywistości oskarżony czuł się znieważany i faktycznie obawiał się pokrzywdzonego, a jedynie na skutek obecności innych osób zachowywał się w opisany przez te osoby sposób, to niewątpliwie miał możliwość opuszczenia wraz z nimi pokrzywdzonego. Skoro tego nie uczynił, to nedorzecznnością było przyjęcie, że obawiał się pokrzywdzonego.

W świetle powyższych okoliczności zasadnie Sąd I instancji oparł się przy odtwarzaniu przebiegu zajścia na pierwszych i złożonych niewiele po zajściu wyjaśnieniach T. P. (1) oraz właśnie na zeznaniach A.

F. i D. L..
Oskarżony bowiem
podał w nich,
że pokrzywdzony
zaczął go
denerwować, że
był niegrzeczny,
cwaniakowaty,
denerwował go
docinkami,
odpowiedziami na
pytania, co było
przyczyną sprzeczki
jaka się pomiędzy
nimi wytworzyła
jeszcze w obecności
wymienionych wyżej
świadków. Co
charakterystyczne,
oskarżony w tej
fazie nie wspominał
nic o uwagach na
tle seksualnym, co
było zgodne z tym
co zeznali A. F.
i D. L., którzy
podali, że nie słyszeli
wypowiedzi w tym
zakresie. Ponadto,
oskarżony stwierdził
w czasie pierwszego
przesłuchania, że
gdy wymienieni
świadkowie odeszli,
pokrzywdzony cały
czas działał mu na
nerwy, nie chciał się
odczepić, nagabywał
do zakupu kolejnego
alkoholu, co
doprowadziło do
sprzeczki,
ściągnięcia
pokrzywdzonemu
spodni i w
efekcie użycia przez
oskarżonego butelki
(najpierw poprzez
uderzenie w głowę,
a później poprzez

zadanie ciosów w szyję rozbitą butelką). Taką też wersję oskarżony podtrzymał w czasie drugiego przesłuchania i w czasie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania. Zasadnie zatem Sąd I instancji ustalił właśnie taki przebieg zajścia opierając się na początkowych wyjaśnieniach oskarżonego, które korespondowały z treścią zeznań A. F. i D. L.. Podkreślić przy tym należy, że Sąd I instancji nie negował, że doszło pomiędzy pokrzywdzonym i oskarżonym do sytuacji konfliktowej jeszcze przed główną fazą zajścia, a jedynie nie ustalił aby pokrzywdzony czynił uwagi do orientacji seksualnej oskarżonego oraz aby bezpośrednio przed użyciem butelki sam zdjął spodnie i zaproponował odbycie stosunku oralnego. Tak naprawdę też kwestia owa nie miała istotnego znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego. Skoro bowiem ten ewidentnie nie

działał pod wpływem strachu i skoro biegli, o czym szczegółowo niżej, stwierdzili, że niezależnie od tego, którą z wersji wydarzeń podanych przez oskarżonego przyjąć, to i tak brak jest przesłanek do uznania, że działał on w stanie silnego wzburzenia, to to czy przyczyną zajścia były uwagi na tle seksualnym, a nawet propozycja odbycia stosunku oralnego, nie miało praktycznie żadnego znaczenia.

Nie zasługiwały również na uwzględnienie wywody apelującego co do tego, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym zabójstwa, gdyż chciał jedynie unieszkodliwić napastnika, który złożył mu propozycję odbycia stosunku oralnego, gdy pod wpływem strachu (i przewagi fizycznej pokrzywdzonego) oraz przelania czary goryczy i gniewu zadał mu uderzenia butelką. Po pierwsze bowiem wywody owe oparte były na zmienionych dopiero na rozprawie

wyjaśnieniach oskarżonego, po drugie wynikały z przyjęcia, że oskarżony działał pod wpływem strachu, co należało wykluczyć, a po trzecie, gdyby oskarżony bał się pokrzywdzonego i chciał go rzekomo obezwładnić, to wystarczyło do tego celu zadanie jednego uderzenia w głowę, a nie dalsze atakowanie ofiary. Trzeba także podkreślić, co apelujący zupełnie zignorował, że w świetle protokołu sądowo-lekarskich oględzin i otwarcia zwłok (k. 242) oraz opinii lekarskiej (k. 518-529) oczywiste jest, że pokrzywdzony miał liczne rany cięte i szarpano-cięte w okolicach twarzy i szyi, jak również ślady po uderzeniach. Jednocześnie jednak nie posiadał jakichkolwiek obrażeń o charakterze obronnym, co świadczy jednoznacznie o tym, że musiał zostać uderzony niespodziewanie, a późniejsze obrażenia zadawane były, gdy nie stawał

jakiegokolwiek oporu. W takiej zaś sytuacji, nie tylko nie sposób uznać, aby oskarżony działał pod wpływem strachu i chciał jedynie unieszkodliwić pokrzywdzonego, ale jeszcze przyjąć, że działał z zamiarem ewentualnym zabójstwa. Skoro bowiem po pierwszym ciosie w głowę pokrzywdzony upadł i na pewno nie stawiał już oporu, to zadawanie kolejnych ciosów niezwykle niebezpiecznym narzędziem jakim jest rozbita butelka i to w tak newralgiczne dla życia człowieka części ciała jak twarz i szyja i to, jak stwierdził biegły, z dużą siłą, wskazują na to, że oskarżony po prostu chciał zabić pokrzywdzonego. Już bowiem jeden cios w szyję czy twarz tak bardzo niebezpiecznym przedmiotem stwarza dla życia człowieka olbrzymie zagrożenie, a co dopiero mówić o zadaniu kilku ciosów i to ze znaczną siłą osobie, która ewidentnie nie stawiała jakiegokolwiek

oporu. Trzeba przy tym podkreślić, że oskarżony nie cierpi na upośledzenie umysłowe czy psychozę, poziom jego sprawności intelektualnej mieści się w normie w klasie inteligencji przeciętnej, nie ujawniono u niego zaburzeń myślenia, a sfera orientacyjno-poznawcza jest ukształtowana prawidłowo. Niewątpliwie zatem zdawał sobie sprawę ze skutków swojego postępowania. Skoro zaś w takich uwarunkowaniach zadał kilka opisanych wyżej uderzeń, to w ten sposób wykazał, że chciał pozbawić życia człowieka, a więc, jak prawidłowo przyjął Sąd I instancji, działał z zamiarem bezpośrednim zabójstwa. Wprawdzie biegli przyjęli, że w chwili czynu oskarżony miał znacznie ograniczone obie dyspozycje poczytalności, ale było to wynikiem upojenia alkoholowego prostego, w który to stan wprowadził się dobrowolnie i jego konsekwencje mógł przewidzieć

(w tym ostatnim zakresie szerzej niżej). Jednocześnie zabiegiem nieskutecznym było odwołanie się do niedojrzalej osobowości oskarżonego, albowiem kwestia owa nie ma wpływu na zdolność rozumowania, wyciągania wniosków i przewidywania skutków swoich działań. Powyższe okoliczności wykluczają również możliwość przyjęcia, że oskarżony działał w obronie koniecznej. Trzeba też podkreślić, że zamiar zabójstwa miał charakter nagły, ale nie podważa to wniosku o działaniu z zamiarem bezpośrednim.

Ostatecznie zatem nie sposób uznać aby Sąd I instancji dopuścił się wadliwej oceny dowodów, aby pominął okoliczności korzystne dla oskarżonego, czy aby wystąpiły w sprawie tego rodzaju wątpliwości, które zmuszały do sięgnięcia po regułę określoną w art. 5 § 2 k.p.k. W efekcie

nie poczynił też wadliwych ustaleń faktycznych.

Nie sposób było również podzielić wywodów apelacji obrońcy oskarżonego w tym zakresie, w którym wskazywała na dopuszczenie się przez Sąd I instancji obrazy art. 201 k.p.k. oraz poczynienie błędnych ustaleń co do braku działania przez oskarżonego w stanie silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami.

W pierwszej bowiem kolejności stwierdzić należy, że stan silnego wzburzenia jest stanem fizjologicznym, a tym samym ustalenie jego występowania należy do kompetencji sądu i nie wymaga sięgania po wiedzę specjalną. Oczywiście nie wyklucza to prawa do sięgnięcia po wiedzę specjalną i tak uczynił to Sąd I instancji. Uzyskana jednak opinia psychiatryczno-psychologiczna w sposób precyzyjny wskazywała na brak wystąpienia przesłanek

wskazujących na zaistnienie u oskarżonego stanu silnego wzburzenia. Po pierwsze bowiem biegli stwierdzili, że to stan upojenia alkoholem był podstawowym czynnikiem determinującym działanie oskarżonego. Jednocześnie jednak takie stwierdzenie nie oznacza, że biegli wskazali na sam alkohol, jako przyczynę agresywnego działania oskarżonego, jak wydaje się, że widział to apelujący. Biegli wskazywali bowiem na dochodzenie pomiędzy pokrzywdzonym i oskarżonym do sytuacji konfliktowych, na narastanie u oskarżonego stanu frustracji, czy złości, a nawet odwoływali się do występowania u oskarżonego poczucia znieważenia. Co więcej uwzględniali wyjaśnienia składane przez T. P. (1) i to nawet te, w których zmienił wersję i twierdził, że działał pod wpływem emocji i strachu ze względu na propozycję pokrzywdzonego co

do odbycia stosunku
oralnego. Nie
wskazywali zatem,
że jedynie alkohol
wywołał reakcję
oskarżonego,
albowiem wyraźnie,
jak to stwierdzono,
wskazywali na
pojawienie się w
zachowaniu
oskarżonego emocji
związanych z
narastaniem sytuacji
konfliktowej,
irytacji, czy złości.
Odwoływanie się
zatem przez
apelującego do
orzecznictwa
wskazującego na
to, że jeżeli
alkohol nie był
jedynym czynnikiem
warunkującym
działanie
oskarżonego, to brak
jest przeszkód do
uznania wystąpienia
stanu silnego
wzburzenia, niczego
w realiach sprawy
nie zmieniało. Biegli
wyraźnie też
stwierdzili, że
niezależnie od tego,
którą z wersji
wyjaśnień
oskarżonego
przyjąć, nawet jeżeli
ten działał pod
wpływem emocji,
złości a nawet
strachu, to emocje
owe nie były tak
duże aby można było
mówić o wystąpieniu
u niego stanu
silnego wzburzenia,
a głównym

czynnikiem agresywnego działania był rozhamowujący emocje wpływ spożytego alkoholu, oczywiście przy uwzględnieniu stanu narastającego zdenerwowania, irytacji, czy złości. Nie wystąpiły bowiem charakterystyczne dla stanu silnego wzburzenia elementy.

Oskarżony zachował dość dokładną pamięć wydarzeń, co przecież nie ma miejsca w sytuacji, gdy emocje wyłączają zdolność kontroli swojego postępowania. Dość powiedzieć, że w czasie pierwszych wyjaśnień oskarżony opisywał tło zajścia, opisywał zdjęcie spodni pokrzywdzonemu, opisywał moment upadku pokrzywdzonego, opisywał uderzenie butelką w głowę, opisywał moment zadania uderzeń butelką w szyję, wskazywał miejsce, w które zadawał owe ciosy, wskazywał siłę ciosów, a nawet wskazywał w której ręce trzymał rozbitą butelkę i jaka była jej długość, wreszcie opisywał

podjęte przez siebie działania po czynie. Wprawdzie później zaczął wskazywać na niepamięć większej ilości okoliczności, ale nie sposób uznać, aby to przesłuchujący wymyślili sobie zaprotokołowane wypowiedzi oskarżonego, a i ten nie negował, tego, że złożył odczytane wyjaśnienia, wskazując jedynie na kwestię ukrycia propozycji odbycia stosunku oralnego i uwag pokrzywdzonego co do jego orientacji seksualnej. Trzeba przy tym zauważyć, że także w czasie pierwszych wyjaśnień oskarżony wskazywał na niepamięć pewnych szczegółów, ale i do tego odnieśli się biegli stwierdzając, że taki stan rzeczy był następstwem upojenia alkoholem. Twierdzenie zatem apelującego, że oskarżony nieprecyzyjnie odtwarzał przebieg zdarzenia na pewno nie mogło stanowić argumentu wskazującego na wystąpienie u oskarżonego niepamięci zająca charakterystycznej dla stanu silnego

wzburzenia.

Oczywiście emocje związane z tego rodzaju czynem, czy bardzo silne działanie alkoholu mogły spowodować niepamięć pewnych okoliczności, ale jak wskazali biegli, nie świadczy to o wystąpieniu rozważanego tutaj elementu stanu silnego wzburzenia.

Biegli wskazali również na brak wystąpienia u oskarżonego fazy zejściowej charakterystycznej dla stanu silnego wzburzenia. Takie zaś twierdzenie znajduje pełne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Przecież oskarżony po czynie pobił po pomoc, prosił o bandaż, wrócił do pokrzywdzonego i podjął działania reanimacyjne, które zostały przerwane przez przybyłe pogotowie, którego pracownicy podjęli dalsze działania. Jak stwierdzili biegli, takie działania angażują procesy poznawcze, takie jak zdolność przewidywania, spostrzegania, koncentracji uwagi,

które w obliczu afektu fizjologicznego ulegają zaburzeniu i objawiają się dezorganizacją zachowania.

Oczywiście po czynie oskarżony wzywał pomocy, a jak zeznał E. Ć., stróż do którego przybiegł oskarżony, ten ostatni mówił chaotycznie, bełkotał. Taka jednak sytuacja w przypadku osoby bardzo zdenerwowanej i pod silnym wpływem alkoholu była zupełnie zrozumiała. Nie świadczy ona jednak o wystąpieniu fazy zejściowej, jak widział to apelujący.

Nadinterpretacją było także stwierdzenie, że to, iż oskarżony po przejęciu przez medyków swoich czynności usiadł pod garażem wskazywało na wystąpienie u oskarżonego charakterystycznego dla stanu silnego wzburzenia stanu zmęczenia. Po pierwsze bowiem nic innego nie pozostało mu do zrobienia i takie zachowanie było zupełnie naturalne, a po drugie apelujący zupełnie

zbagatelizował
wynikający z zeznań
funkcjonariuszy
policji fakt
przedstawienia im
zaraz po ich
przyjeździe przez
oskarżonego
zupełnie fałszywej
wersji na temat
tego, że ofiarą jest
wujek oskarżonego.
Takie działanie,
jak wskazali biegli
stanowiło zatem
zaprzeczenie
wystąpienia u
oskarżonego
charakterystycznego
dla stanu silnego
wzburzenia stanu
wyczerpania i
bierności. Wręcz
przeciwnie,
wypowiedzi
oskarżonego na
temat wujka
wskazują, że ten
analizował swoją
sytuację, a nawet
podjął działania,
które miały pomóc
mu w uniknięciu
odpowiedzialności
karnej.

Nie sposób było
również zgodzić się
z apelującym w
tym zakresie, w
którym wskazywał,
że zachowanie
oskarżonego jako
sprzeczne z jego
dotychczasowym
sposobem
postępowania, miało
świadczyć o
wystąpieniu u
oskarżonego stanu

silnego wzburzenia. Zauważyć bowiem należy, że biegli dokładnie przeanalizowali linię życiową oskarżonego i sami stwierdzili, że ten na codzień jest spokojny, unikający konfliktów, skłonny jest raczej do wycofywania się niż do konfrontacji, a w sytuacjach typowych nie przejawia skłonności do reakcji agresywnych. Jednocześnie jednak biegli stwierdzili, a co apelujący zupełnie przemilczał, że oskarżony już wcześniej w celu rozładowania napięcia emocjonalnego związanego z zawodem miłosnym sięgnął po alkohol, ale ten spowodował u niego eskalację napięcia i zachowanie autoagresywne. Z jednej strony potwierdza to zaś wniosek, że również w czasie zdarzenia na skutek irytacji, czy złości i na skutek stanu upojenia alkoholowego, oskarżony dopuścił się kolejnego agresywnego zachowania, tym razem skierowanego

na inną osobę,
a z drugiej
strony okoliczność
ta wskazuje, że
oskarżony nie tylko
na podstawie
ogólnego
doświadczenia
życiowego, ale
również na skutek
własnego
doświadczenia znał
skutki działania
alkoholu na sferę
zachowań
dyktowanych sferą
popędową, w tym
agresywnych.
Ostatecznie zatem,
własna interpretacja
przez apelującego
pewnych faktów, czy
twierdzenie, iż biegli
niedostatecznie
zbadali osobowość
oskarżonego, nie
mogły być podstawą
wniosku co do
wadliwości wydanej
opinii i błędności
poczynionych w
rozważanym tutaj
zakresie ustaleń.
Automatycznie nie
można było mówić
o obrazie art. 201
k.p.k. To bowiem,
że opinia nie jest
przekonywująca dla
strony
postępowania, czy
też to, że ta
widzi inaczej pewne
okoliczności i z
opinią się nie
zgadza, nie stanowi
przesłanki
dopuszczania opinii
uzupełniającej bądź
też zupełnie nowej

opinii. Jedynie bowiem sytuacja, w której opinia jest niepełna lub niejasna lub występuje w niej sprzeczność, nakłada obowiązek po sięgnięciu po uzupełniającą lub nową opinię. Taka zaś sytuacji w sprawie na pewno nie wystąpiło. Jeszcze raz należy podkreślić, że biegli, co wynika z treści samej opinii, sięgnęli po wszystkie istotne dowody, dostrzegli dotychczasową linię życiową oskarżonego, dostrzegli i co zdarza się nieczęsto, przedstawili swoje wnioski w odniesieniu do praktycznie każdej wersji przedstawionej w wyjaśnieniach oskarżonego, jak również swoje wnioski poparli dokładną obserwacją oskarżonego. O jakiegokolwiek zatem obrazie wymienionego wyżej przepisu, czy o poczynieniu błędnych ustaleń faktycznych nie mogło być mowy.

Wniosek		
<p>O „zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części orzekając odmiennie co do istoty sprawy poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzuconego mu czynu działając w zamiarze ewentualnym i wymierzenie za ten czyn przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary 6 lat pozbawienia wolności, odstępując od obciążania oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego”</p> <p>ewentualnie o:</p> <p>„uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.”</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec nieuwzględnienia zarzutów zawartych		

<p>w apelacji obrońcy oskarżonego (patrz wyżej) brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>„II. rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec T. P. (1) kary 10 lat pozbawienia wolności, która jest rażąco surowa i nieadekwatna do stopnia rozwoju oskarżonego jak i do okoliczności zdarzenia, albowiem oskarżony działał co najwyżej z zamiarem ewentualnym, przy czym niezwłocznie po tym gdy zdał sobie sprawę z tego co uczynił pod wpływem silnego wzburzenia starał się zapobiec skutkom swoich czynów ratując pokrzywdzonego, wzywając pomoc, opatrując go i prowadząc resuscytację do czasu przyjazdu karetki, zaś później na sali sądowej przeprosił obecnego na niej członka rodziny pokrzywdzonego i wyraził żal, a nadto</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>w świetle młodego wieku oskarżonego i wniosku opinii biegłych psychiatrów w zakresie osobowości niedojrzałej oskarżonego sąd przy wymiarze kary powinien ją kształtować jak wobec sprawcy młodocianego, mimo że formalnie oskarżony młodocianym nie jest, to jednak jego rozwój psychiczny i warunki osobiste na to wskazują, a zatem względem T. P. (1) Sąd winien zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary i orzec za popełniony czyn co najwyżej karę 6 lat pozbawienia wolności.”</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie zasługiwał również na uwzględnienie podniesiony przez obrońcę oskarżonego "z daleko idącej ostrożności procesowej" zarzut rażącej niewspółmierności (surowości)</p>			

wymierzonej
oskarżonemu kary
pozbawienia
wolności. Po
pierwsze takie
stanowisko opierało
się na
nieuzasadnionym
twierdzeniu
apelującego co do
działania przez
oskarżonego z
zamiarem
ewentualnym.
Tymczasem, skoro
Sąd I instancji
prawidłowo ustalił,
że oskarżony działał
z zamiarem
bezpośrednim
zabójstwa, to
rozważana tutaj
okoliczność nie
tylko nie mogła
przemówić na
korzyść
oskarżonego, ale
wręcz stanowiła
okoliczność
przemawiającą za
wymierzeniem
surowej kary. T.
P. (1) zarzucanego
mu czynu dopuścił
się bowiem w
najwyższej postaci
umyślności.
Oskarżony dokonał
też zamachu na
najważniejsze dobro
chronione prawem,
a jego działanie
przyniosło
nieodwracalny
skutek. Oskarżony
działał też w sposób
bardzo agresywny
wręcz brutalny.
Wreszcie dopuścił
się przestępstwa

wobec osoby sobie
obcej. Suma zatem
powyższych
okoliczności w pełni
uprawniała Sąd
I instancji do
wymierzenia kary
10 lat pozbawienia
wolności. Trzeba
przy tym podkreślić,
że Sąd I instancji
dostrzegł
okoliczności
korzystne dla
oskarżonego. I tak
dostrzegł fakt
przyznania się
oskarżonego do
winy, ale
okoliczności owej
nie sposób
przeceniać, skoro
oskarżony na
rozprawie zmienił
wersję wydarzeń
i nieprawdziwie
wskazywał na
niektóre
okoliczności.
Oczywiste jest też,
że zaraz po czynie
oskarżony próbował
wprowadzić policję
w błąd i uniknąć
odpowiedzialności
karnej. Sąd I
instancji dostrzegł
również podjęcie
przez oskarżonego
działań
reanimacyjnych, ale
działania owe nie
tylko były spóźnione,
ale jeszcze nie mogły
niejako
zrównoważyć
wskazanych wyżej
okoliczności
obciążających, na
co zasadnie zwrócił

uwagę Sad I
instancji. Nie sposób
było również
potraktować
oskarżonego jako
sprawcę
młodocianego, do
którego należało
stosować specjalne
zasady wymiaru
kary. Takie działanie
naruszałoby bowiem
dyspozycję art. 115
§ 10 k.k., który
pozwala na
traktowanie jako
osoby młodocianej
jedynie osoby, która
w chwili popełnienia
czynu zabronionego
nie ukończyła 21 lat
i w czasie orzekania
w pierwszej instancji
24 lat. Tego
wymogu oskarżony
nie spełnia.
Oczywiście jest on
osobą młodą, a jak
wynika z opinii
sadowo-
psychiatrycznej,
proces kształtowania
jego tożsamości nie
został zakończony,
ale jednocześnie
w chwili czynu
oskarżony miał już
ukończone 22 lata,
rozumie normy
społeczne, zna i
rozumie zasady
funkcjonowania
społecznego, w tym
normy prawne, a
analiza jego życia
wskazuje, że w
procesie socjalizacji
normy owe zostały
prawidłowo
"uwewnętrznione".

Nadawanie zatem nadmiernego znaczenia nieukształtowanej do końca tożsamości oskarżonego, wynikającej zresztą głównie z niepodjęcia społecznie nadanych ról życiowych (brak podjęcia zatrudnienia, zamieszkiwanie z rodzicami, brak samodzielności finansowej) było zabiegiem, który nie był w stanie podważyć prawidłowości orzeczonej przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności. Trzeba także podkreślić, że Sąd I instancji wymierzył karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a tym samym na pewno w dostatecznym stopniu uwzględnił rozważaną tutaj okoliczność. Dalsze i to nadzwyczajne złagodzenie kary było zaś nieuzasadnione zwłaszcza, że z jednej strony oskarżony rzeczywiście wyraził żal za to co zrobił, a z drugiej strony nie sposób przeceniać jego deklaracji zadośćuczynienia bliskim zmarłego

wyrządzonej
krzywdy w sytuacji,
gdy oskarżony nie
jest w stanie
zadośćuczynienia
takiego uczynić. Nie
sposób wreszcie
przeceniać
dotychczasowej
niekaralności
oskarżonego, gdy
uwzględni się jego
młody wiek.
Ponadto z jednej
strony oskarżony
podjął działania
reanimacyjne, ale z
drugiej strony chwilę
potem ewidentnie
oszukiwał
policjantów w celu
uniknięcia
odpowiedzialności
karnej. Postawa
zatem oskarżonego
po czynie nie
jawiła się jako
tak jednoznacznie
pozytywna, jak
starał się to
przedstawić
apelujący. Samo
zatem podjęcie
próby reanimacji,
spóźnionej zresztą
po tym co oskarżony
zrobił i czego
miał świadomość,
to zbyt mało, aby
w przedstawionych
uwarunkowaniach
uznać występowanie
okoliczności
przemawiających za
nadzwyczajnym
złagodzeniem.
Ostatecznie zatem
orzeczona kara
pozbawienia
wolności w

należyty stopniu uwzględniała wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na jej wysokość. Przeciwno postulowanemu przez apelującego rozstrzygnięciu przemawiały także cele zapobiegawcze kary, jak również wzgląd na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Kara pozbawienia wolności orzeczona bowiem została jednak w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a okoliczności czynu i zachowanie oskarżonego wskazują, że z jednej strony kara winna być tak ukształtowana aby stanowiła na tyle znaczącą dolegliwość, żeby powstrzymała oskarżonego od dalszych tego typu zachowań, a z drugiej strony długość kary pozwoli na wdrożenie efektywnych oddziaływań wychowawczych, który oskarżony ewidentnie potrzebuje. Nie sposób również uznać aby ukształtowana przez

Sąd I instancji kara uznana zostało przez społeczeństwo jako kara nadmiernie surowa. Oskarżony dopuścił się ciężkiego przestępstwa o nieodwracalnym skutku, działał pod wpływem alkoholu, zaatakował osobę sobie bliżej nieznaną. Nawet zatem przy uwzględnieniu młodego wieku, czy niekaralności oskarżonego, nie sposób mówić o tym, że kara orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia odbierana będzie jako kara nieadekwatna do wszystkich istotnych okoliczności.

Wniosek

O „zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części orzekając odmiennie co do istoty sprawy poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzuconego mu czynu działając w zamiarze ewentualnym i wymierzenie za ten czyn przy zastosowaniu nadzwyczajnego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>złagodzenia kary 6 lat pozbawienia wolności, odstępując od obciążania oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego.”</p> <p>ewentualnie o:</p> <p>„uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.”</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Patrz wyżej</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 lutego 2021 r., sygn. akt III K 167/20, na mocy którego uznano oskarżonego T. P. (1) za winnego tego, że w dniu 26 stycznia 2020 roku w P. w rejonie ul. (...), działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia R. K., uderzył go pustą szklaną butelką w głowę, powodując jego upadek na twarde podłoże, a następnie fragmentem stłuczonej butelki szklanej uderzył go wielokrotnie w twarz oraz szyję, powodując u pokrzywdzonego liczne rany cięte i szarpano - cięte powłok miękkich twarzy i szyi, a także rozległą ranę szarpano - ciętą okolicy podżuchwowej z częściowym uszkodzeniem przepony jamy</p>		

ustnej, w tym uszkodzeniem naczyń krwionośnych w postaci żył spływu żyły twarzowej i odgałęzień tętnicy podżuchwowej, które to obrażenia doprowadziły do krwawienia zewnętrznego z uszkodzonych naczyń tętniczych i żylnych okolicy podżuchwowej, a w konsekwencji do wstrząsu hipowolemicznego (pokrwoocznego) i śmierci pokrzywdzonego R. K., tj. popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i za który wymierzono mu na podstawie tego przepisu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Niezasadne okazały się zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary (patrz punkty 3.1 oraz 3.2). Nie wystąpiły też okoliczności, które sąd odwoławczy winien uwzględnić z urzędu (art. 439 §

1 k.p.k., art. 440 k.p.k.).			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylecia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
punkt II	Wobec nieuwzględnienia		

	<p>apelacji obrońcy oskarżonego oraz wobec minimalnego zakresu apelacji prokuratora całością kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym należało obciążyć oskarżonego (art. 626 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k.). Opłatę wymierzono w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 pkt 6 k.p.k. ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t. ze zmianami.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Stanisław Kucharczyk SSA Maciej Żelazowski SO del. do SA Maciej Kawalko</p>		

<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>obrońca oskarżonego T. P. (1)</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 lutego 2021 r., sygn. akt III K 167/20, na mocy którego uznano oskarżonego T.</p>	

P. (1) za winnego tego, że w dniu 26 stycznia 2020 roku w P. w rejonie ul. (...), działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia R. K., uderzył go pustą szklaną butelką w głowę, powodując jego upadek na twarde podłoże, a następnie fragmentem stłuczonej butelki szklanej uderzył go wielokrotnie w twarz oraz szyję, powodując u pokrzywdzonego liczne rany cięte i szarpano - cięte powłok miękkich twarzy i szyi, a także rozległą ranę szarpano - ciętą okolicy podżuchwowej z częściowym uszkodzeniem przepony jamy ustnej, w tym uszkodzeniem naczyń krwionośnych w postaci żył spływu żyły twarzowej i odgałęzień tętnicy podżuchwowej, które to obrażenia doprowadziły do krwawienia zewnętrznego z uszkodzonych naczyń tętnicznych i żylnych okolicy podżuchwowej, a w konsekwencji do wstrząsu hipowolemicznego (pokrwtocznego) i śmierci pokrzywdzonego R. K., tj. popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i za który wymierzono mu na podstawie tego przepisu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności.

Zakwestionowano rozstrzygnięcia dotyczące tego, że oskarżony nie działał

	w stanie silnego wzburzenia, że nie działał pod wpływem strachu, że zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w zamiarze bezpośrednim zabójstwa oraz zakwestionowano wymiar kary.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo	

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana